

Privilegiet, naar Ansøgningstiden er udløben, til den, der efter de almindelige Grundsætninger, som følges i slige Ting, anses for at være den Værdigste og uden nogetstomhelst Hensyn til hans Formuesforhold, som naturligvis i Almindelighed ere Ministeriet ganske ubekjendte. Det Sædvanlige er, at der ved Bortgivelsen af disse Privilegier først og fremmest ses paa Ancienniteten ligesom ved de fleste Embeders Bortgivelse og ved Siden deraf naturligvis ogsaa paa Vedkommendes særlige Dygtighed eller særlige Fortjenester, forsaavidt der for nogen af Ansøgnernes Vedkommende kan blive Spørgsmaal derom, hvad der jo ofte ikke er Tilfældet. Der er altsaa ganske vist mange reelle Apothekerprivilegier tilbage her i Landet, men de ere alle sammen fra Tiden før 1842. Hvad det angaar at afløse disse eller paa en Maade expropriere dem, da skal jeg dertil bemærke, at dertil vilde kræves en meget betydelig Sum Penge, dertil vilde sikkert kræves kan jeg sige uden Overdrivelse flere Millioner Kr., og det tror jeg ikke, der er nogen særlig Anledning til at give. Jeg tror nemlig, man kan sige med fuld Bestemthed, at en saadan Foranstaltning vilde i Grunden ikke være i Andres Interesse end Pharmaceuternes, i hvis Interesse det naturligvis er, at der bliver flere personlige Privilegier, der bortgives efter andre Hensyn end pekuniære. Det vilde neppe være i Andres Interesse en Pharmaceuternes, thi i Publikums Interesse tror jeg ikke, det vil være i nogen væsentlig Grad. Det maa jo nemlig erindres, at Medicin bortsalges ikke efter Vedkommendes Skjøn om, hvad han synes efter Konkurrenceforholdene at kunne tage for den, men Medicinen bortsalges efter en Medicinaltugt, som gælder hele Landet over paa alle Apotheker. Hvad denne Medicinaltugt angaar, da er den, efter hvad jeg fra fagkyndig Side har erfaret, ikke højere end Medicinaltugten andre Steder, navnlig skal Medicinen her i Landet i Gjennemsnit være billigere end Medicinen i de Lande, hvor Apothekernæringen er frigiven, en Ting, som dog heller ikke er saa ganske forbausende. Paa dette Gebet vil man vistnok let kunne møde et lignende Fænomen som f. Ex. med Hensyn til Sagsførerne, som den ærede Folkethingsmand ogsaa omtalte, nemlig, at den fri Konkurrences Principer ikke ganske kunne oversføres paa dette Gebet, fordi der er en naturlig Grændse i Forbruget, som ikke stiger, blot fordi Prisen synker. Ligesom Retssagernes Antal i det Hele ikke stiger, selv om der er en stor Konkurrence mellem Sagsførerne, ihvorvel Konkurrencen kan gjøre Noget, ligesom der i det Hele og Store her maa blive et vist Kvantum Forretninger og ikke mere, saaledes gaar det ogsaa her til en vis Grad ialtfald med Hensyn til Salg af Lægemidler. Det maa afmaales efter andre Faktorer end Hensynet til Billighed, hvor meget der forbruges af dem. Selv om man nu

vilde antage, at Medicinaltugten kunde noget nedsettes paa visse Steder i Landet, navnlig i Kjøbstæderne, og vilde mene, at det kunde man slutte deraf, at disse Apotheker vare i en meget høj Pris, saa vil jeg dog dertil svare: Det kan nok være, det vil jeg ikke beskrive, at man deraf maatte vilde kunne slutte, at Medicinaltugten kunde taale at nedsettes Noget paa nogle Steder; men man maa ved denne Sags Behandling erindre, at Nødvendigheden af at holde Medicinaltugten omtrent paa det nuværende Stadium hidrører navnlig fra Landapothekerne. Disse kunne ikke taale en Nedsættelse af Tugten, thi i Modsetning til Kjøbstadapothekerne gælder det om de fleste Landapotheker, at de kun give et tarveligt Udbytte, der er ikke noget Stort tilovers fra dem, saa at de neppe vilde kunne bestaa, naar en væsentlig Nedsættelse i Apothekertugten fandt Sted. — Hvad dernæst angaar Sagsførerne, som den samme ærede Taler berørte, da vil jeg dertil bemærke, at dette Spørgsmaal vil jo nu denne Gang komme frem som Bestanddel af Rettsreformen, hvorunder jo Sagsførervæsenet hører og finder sin Plads. Derfor har jeg tænkt mig, at det, ialtfald indtil man ser, hvorledes det gaar med denne Sag, ikke vilde være naturligt, at man, samtidig med at Sagsførervæsenet behandles som en Bestanddel deraf, tillige fremkom med et særligt Lovforslag i saa Henseende. Det maatte ialtfald noget afhænge af, hvorledes det stiller sig med den større Sags Behandling, og hvilke Ønsker og Udtalelser der maatte fremkomme, naar den er kommen for.

Udenrigsministeren (Rosenskrantz-Behn):

Jeg maa meget beklage, at jeg ikke var tilstede forleden Dag, da den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) kom til at berøre de udenrigsministerielle Anliggender, men efter at have gjort mig bekjendt med, hvad der blev sagt dengang, skal jeg nu tillade mig nogle Udtalelser derom. Jeg maa da sige, at jeg maa give den ærede Rigsdagsmand fuldkommen Ret i, at jeg under Finantslovens Behandling her i forrige Samling udtalte, at jeg hørte ved Besættelsen af den dengang ledigværende Post i London eller ved de Vacancer, der maatte komme til at staa i Forbindelse med den, agtede at tilkalde nogen udenfor vort diplomatiste Korps staaende Personlighed; men jeg vil dog sige, at jeg ikke opfattede Opfyldelsen af det Ønske, som fra den ærede Rigsdagsmands Side ved den Leilighed blev udtalt, som en uomgængelig nødvendig Betingelse, en *conditio sine qua non*, for at jeg paa et andet Punkt skulde naae den Smøbekommen, som jeg dengang attraaede fra det ærede Things Side, og som ogsaa siden blev givet mig som Forgjælske af Tasselpengene for Gesandten i Rom. Jeg vil ogsaa sige, at jeg ved det Tilfald, som jeg i den Anledning gav i mit Svar paa Udtalelsen af dette